

စိတ်ကူးသစ်တလေ

The background of the entire page is a photograph of a war-torn landscape. In the foreground, a soldier in silhouette is crouching, holding a flag with horizontal stripes of yellow, green, and red. In the background, other soldiers are visible on a hillside under a cloudy sky. The overall tone is somber and dramatic.

စစ်မြေပြင်တလင်းထံမှောက် သေခြင်း၏တံခါးများကို ခေါက်ခွဲသည်

အပါအဝင်

စစ်မြေပြင်မှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

ဇေယျကျော်ထင်

စစ်မြေပြင်တလင်းထံမှောက်
သေခြင်း၏တံခါးများကို ခေါက်ခွဲသည့်
အပိုဒ်အတွက်
စစ်မြေပြင်မှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ
လေ့လာရှာဖွေဆန်းစစ်

ညဉ့်နက်ထဲ တစ်ချက်တစ်ချက် စီခနဲထွက်လာသော ပိုးမွှားကောင်
လေးတွေ၏ အော်မြည်သံ မှ အပ တစ်တောလုံးတစ်တောင်လုံး အပ်ကျ
သံကြားရမတတ်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မတ်လပိုင်း၏ အချိန်ကာလဖြစ်သော်လည်း မြန်မာ့ပင်
လယ်ပြင်အတွင်း ချဉ်း နင်းဝင်ရောက်လျက်ရှိသော မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခု
၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုအဖြစ် ရှမ်းမြောက်ဒေသ၏ အချိန်အခါမဲ့ မိုးက
လည်း တစ်မုံစီမုံ ရွာသွန်းဖြိုးလျက် ရှိလေသည်။ ။

သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံး မိုးအေးအေးမှာ အနားယူဇိမ်ခံနေကြ
ပေမယ့်။ ထိုသို့သော ဆိုး ရွားလှသည့် ရာသီဥတုအခြေအနေကို မျက်ကွ
ယ်ပြု၍ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ် အထုပ်အပိုးများ ဖြင့် တရွေ့ ရွေ့ချီတက်
နေကြသော လူတစ်စုတော့ဖြင့် ရှိနေပါချေသေးသည်။ ။

သူတို့ ကား အမှတ် (၆၆) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ် ကွပ်ကဲမှုအောက်၊
မင်းလှမြို့အခြေစိုက် အမှတ် (၁) ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ စစ်သည် များ သာ
ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

မှန်ပါသည်။ ။

မင်းလှသားတို့ ကား ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၉) ရက်မှ စတင်
၍ တောက်လောင်ခဲ့သော ကိုးကန့်ဒေသ၏ စစ်မီးလျှံများကို
ရိုက်ချိုးငြိမ်းသတ်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကိုးကန့်ဒေသအတွင်း တစ်နှစ် တင်း
တင်းပြည့်သည် အထိ နယ်မြေစိုးမိုးရေး၊ နယ်မြေစည်းရုံးရေး

တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြ ၏။

အိမ်ပြန်ချိန် တန်လာသောအခါ၌ ၎င်းတို့ ၏ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်များ ကို အမှတ် (၅၅) ခြေမြန် တပ်မဌာနချုပ် ကွပ်ကဲမှုအောက် တပ်ရင်းအ သီးသီးနှင့် တာဝန်လဲလှယ်ခဲ့ကြရသည်။ ။ ထို့နောက် (ယ+၄၃) စီမံချက်ဖြ င့် ကိုးကန့်ဒေသတစ်လျှောက် ရည်မှန်းချက်အဆင့်ဆင့် သတ်မှတ်ပြီး ပို က်စိပ် တိုက် နယ်မြေရှင်းလင်းရေးအား ဆောင်ရွက်ကြရန်ပြန်လေ၏။ ထိုသို့နယ်မြေရှင်းလင်းရင်းဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော (၄၃) ရက်မြောက် တွင် မိမိတို့ အား ကြိုလင့်နေမည့် ယာဉ်တက်ရပ်အသီးသီးသို့ အရောက် ချီတက်ကြရမည်သာပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ယခုလည်း မင်းလှသားတို့ ကား တစ်ထောက်နားရပ်ဖြစ်သော တာ မိုးညးမြို့သို့ ခရီးဆက်နေ ရင်းနှင့်ချီတက်ရာ လမ်းအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကော င်းဘိုရွာအနီး တောင်ကုန်းတစ်ခု၌ ရန်သူ TNLA အင်အား (၁၀၀) ခန့် ရောက်ရှိတပ်စွဲနေသည် ဟု အထက်ဌာနမှ သတင်းချပြသောကြောင့် မိ မိတို့ ၏ မူလဦးတည်ချက်ကို ပြောင်းပြီး သတင်းပေါ်သော ရန်သူအား အလစ်အငိုက်ယူကာ တိုက်ခိုက်ရှင်း လင်းရန်အတွက် ညအချိန် မိုးရွာကြီးထဲ တိတ်တဆိတ် တောတိုးချီတက်လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါပေ ၏။

ညအချိန်ဖြစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲ မမြင် ရသည့်အပြင် မိုးက လည်း တစ်မုံစိမုံစွေနေသဖြင့် တောတိုးချီတက်ရသ ည် မှာ ခရီးမတွင် သည် ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေ သည်။ ။

စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး တိတ်တဆိတ်နှင့် တောတိုးချီတက်နေရာမှ " စက်ထောင်ဖို့ ခဏနား မယ်" ဟူသော တပ်ရင်းမှူး၏ အမိန့်ပေးသံကြား လိုက်ရသဖြင့် ရောက်ရာနေရာ၌ ခေတ္တ တန့်ရပ် သွားရလေသည်။ ။

ကြားလိုက်ရသော အမိန့်သံကြောင့် ပွိုင့်တပ်စိတ်မှ တပ်စိတ်မှူးဖြစ်သော ဆရာကြီးဝင်းမြင့် တစ်ယောက် ကျောပိုးခြင်းကို နောက်က တောင်စောင်းနှင့်ထောက်၍ မှီရင်းက အနည်းငယ် အမော ဖြေနားလိုက်မိသည်။ ။

ဘာပဲပြောပြော အသက်ကြီးလာတော့ ဇရာ၏ သဘောလေးတွေက သွေးတိုးစမ်း ဇာတိပြု လာချင်သည် ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်ကဆောင်နေ၍ သာ လူက ဒီလောက်အထိ လိုက်လုပ် နေနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ စစ်သားစိတ်၊ စစ်သားမာန်ဟု ပင် ပြောရပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရပ်ထဲက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ယှဉ်လျှင်တော့ သူက အပုံကြီး သာသေး သည် သာပင်။ တစ်လောကပင် ရှေ့တန်းမထွက်ခင်လေး ပျဉ်းမပင်စမ်းရွာက သူသူငယ်ချင်းတင် အောင်နှင့် တွေ့လိုက်ရသေးသည်။ ။ တွေ့တွေ့ချင်း မှတ်တောင်မမှတ်မိ။ တင်အောင်ခမျာ ဆံပင်တွေက တစ်ခေါင်းလုံးဖြူဖွေးပြီး ခါးကလည်း အနည်းငယ် ကုန်းချင်နေလေပြီ။

လူကလည်း တုန်တုန်ချိချိနှင့်။ သူက တင်အောင်ထက်တော့ သာသေးသည် ဟု ပြောရပေလိမ့် မည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့ဆိုစေ လူဆိုသည် မှာ ကတော့ ဇရာ၏ သဘောတရားတို့ ကို လွန်ဆန်လို့ ရနိုင်သည် မဟုတ်ပေဘဲ။

တစ်စတစ်စနှင့် အကဲစမ်းလာသော အိုမင်းရင့်ရော်မှုတို့ ကြောင့် ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ စိတ်သွား တိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့တာတော့ အမှန်ပင်။

"ဆရာကြီး ဝင်းမြင့် ..."

"ရှိ ... ဗိုလ်ကြီး"

ရုတ်တရက် တပ်စုမှူးဗိုလ်ကြီးဇေယျ၏ ခေါ်သံကြောင့် ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် အတွေးစများ ပြတ်တောက်သွားခဲ့ရလေသည်။

"တပ်ရင်းမှူးက အခုလက်ရှိနေရာမှာ ပဲ အခြေပြုမယ်လို့ ညွှန်ကြားတယ် ဆရာကြီး။ အဲဒါ ဆရာကြီးတပ်စိတ်က အခု ရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ တောင်စောင်းလေးထိ တက်ပြီး အနားယူလိုက်။ ကင်း သေချာ ချထား ဆရာကြီး။ ပြီးရင် ရေခပ်ဖို့ တစ်ယောက် စစ်ကြောင်းရုံးနေရာကို လွှတ်လိုက်။ စစ်ကြောင်းရုံးကနေ လူစုပြီး အောက်က နမ့်မွေ့ချောင်းထဲထိ သွားခပ်ကြလိမ့်မယ်"

"ကျွန်တော်တို့ စခန်းတိုက်ဖို့ အစီအစဉ်ကရော ဗိုလ်ကြီး"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ စကားကြောင့် ဗိုလ်ကြီးဇေယျက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။ သူ့ဆရာ ကြီးကား အသက်အရွယ် ကြီးရင့်နေသည့်တိုင်အောင် တိုက်ဖို့ ခိုက်ဖို့ ဆိုလျှင် ရှေ့ဆုံးက သွားရမှ ကျေနပ်အားရမှုရှိသည် ကို သူ အသိပင် မဟုတ်ပါလေလား။

"အဲဒါကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောပေးပါ့မယ် ... ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ လည်း တပ်မက ဘာ ထပ်ညွှန်ကြားမလဲဆိုတာ မသိရသေးဘူးလေ။ အခု စက်ချိန်မှာ ဗျူဟာတို့ တပ်မတို့ နဲ့ အဆက် အသွယ်လုပ်ပြီးရင် တော့ သိရမယ်ထင်ပါတယ်။ ကဲ ... ကျွန်တော် အခြေအနေပြန်ပြောပေးပါ့မယ် ဆရာကြီး ... စိတ်ချပါ။ အခုတော့ ဟိုကုန်းထိပ်မှာ ခဏနေရာ ယူထားလိုက်ဦး။ ကင်းလည်း ထုတ် ထားဦး ဆရာကြီး"

"ဟုတ် ... ဗိုလ်ကြီး။ စိတ်ချပါ ... ဪ ... ရေခပ်ဖို့ အတွက် ကျော်သူရလိုက်သွားကွာ။ ကျန်တဲ့ အဖွဲ့တွေက ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့။ အပေါ်တက်ဖို့ လမ်းရှင်းရအောင်"

ဗိုလ်ကြီးဇေယျ ပြန်ထွက်သွားလျှင် သွားချင်း ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်

ယောက် သူတပ်စိတ်ကို ခေါ်ပြီး တောင်ကြောထိပ်ဆီသို့ ချီတက်လာခဲ့လိုက်၏။

တောင်ကြောက စစ်ကြောင်းစခန်းချရာ နေရာမှာ အနည်းငယ်ပြန့်ပြူးပြီး ၎င်းနေရာမှ တစ် ဆင့် တောင်ကြောထိပ်ဆီသို့ ခပ်မတ်မတ်လေးဖြစ်နေသည် ။ မိုးကရွာပြီး မှောင်ကလည်း မှောင်နေသည့်အပြင် တောင်ထိပ်ကိုသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လည်း ဆူးချုံလေးများ ပိတ်နေသဖြင့် ခုတ် ထွင်ရှင်းလင်းပြီး တက်နေရသောကြောင့် ခရီးက မတွင် လှပေ။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တို့ တပ်စိတ်လမ်းရှင်းရင်း တက်နေစဉ်မှာ ပင် ဗိုလ်ကြီးဇေယျ ပြန်ရောက် လာလေ၏။

"ဆရာကြီး တက်ဖို့ အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေတော့မပြေဘူး ... ဗိုလ်ကြီး။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ကိုတော့ မရောက်ရောက်အောင် တက်ပြီး နေရာယူထားမှ ရမယ်။ တော်ကြာ ဟို ခွေးမသားတွေက ကျွန်တော်တို့ သတင်းရသွားပြီး အပေါ်စီး ကနေ လာဆော်နေမှ အကုန်လုံး အောက်မှာ ငရံ့ပြာလူး ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် ဗိုလ်ကြီး"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့် အပြောကြောင့် ဗိုလ်ကြီးဇေယျတစ်ယောက် သဘောကျစွာ ပြုံး လိုက်လေ ၏။

"ဒါပေါ့ ... ဆရာကြီးရာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ လည်း တွက်လို့ မရဘူးလေ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်က ဒီ ကောင်တွေ အမျိုးတွေချည်းပဲဥစ္စာ။ အဲဒီတော့ အစစအရာရာ သတိထားပြီးလုပ်မှ ကိုင်မှ ကို တော် ကာကျမယ့် အနေအထားမျိုး"

"မှန်တာပေါ့ ... ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်အပြန်

မျက်နှာပန်းလှအောင် ဒီတစ်ပွဲတော့ ရှေ့ဆုံးကနေ တိုက်ပစ်လိုက်ချင်တယ် ဗိုလ်ကြီး။ မနက်ဖြန်လည်း ပွိုင့်တပ်စိတ်က ကျွန်တော်တို့ ပဲ မဟုတ်လား။"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်စကားကို ဗိုလ်ကြီးဇေယျက ပြုံးပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေ၏။

"ဆရာကြီးတို့ မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာကြီးတို့ က ဒီနေ့ပွိုင့်သွားထားတာပဲ။ မနက်ဖြန် မနက် စောစော ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကောင်းဘိုရွာဘေးက ဒီကောင်တွေ ယာယီစခန်းချနေတဲ့ ကုန်းကို dawn attack ဝင်တိုက်ရမယ် ဆရာကြီး။ တပ်မမှူးက တပ်ရင်းမှူးကို ခဏနေက စက်ချိန်မှာ ညွှန်ကြား သွားတယ်။ တိုက်စစ်စမယ့် န - နာရီကမနက်(၅)နာရီပဲ ဆရာကြီး။ အလင်းရောင်စပြီး ရခါစအချိန် ကို အလစ်အငိုက်ယူပြီး ဝင်တိုက်ရမှာ ။ အဲဒါ တပ်ခွဲကတော့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲပဲ ဆရာကြီး။ ပွိုင့် တပ်စုကို ကျွန်တော်ဦးစီးပြီး ဝင်လုံးရမှာ ။ တောင်ကုန်းကကျဉ်းတော့ တပ်ဖြန့်ဖို့ အခက်အခဲရှိတယ်။ စုရုံးတစ်စိတ်လောက်ပဲ ဖြန့်နိုင်မယ် ဆရာကြီး။ တပ်ရင်းမှူးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးတို့ တပ် စိတ်ကို လဲပေးဖို့ ပြောထားတယ်။ ဆရာကြီးက အသက်ကြီးပြီတဲ့ ။ စခန်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝင်စီးရမှာ မို့ အဆင်မပြေဖြစ်မှာ စိုးလို့ တဲ့ ။ အဲဒါ ပွိုင့် တပ်စိတ်ကို ဆရာစိုးသန်းတို့ တပ်စိတ်နဲ့ လဲပေး ဖို့ ပြောထားတယ် ဆရာကြီး။"

ထင်မှတ်မထားသည့် စကားကြောင့် ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် တွေခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး ခေတ္တခဏ ငြိမ်ဆိတ်သွားရလေသည် ။ ဗိုလ်ကြီးဇေယျတစ်ယောက်က "ကျွန်တော် တခြားအဖွဲ့တွေ ကိုလည်း လိုက်မှာ လိုက်ဦးမယ်" ဟု ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည် ကိုပင် ခေါင်းညိတ်မပြ

လိုက်မိ။ တစ်ယောက်တည်း အတွေးရေယာဉ်ကြောမှာ ခေတ္တခဏမျှ မျောပါပြီး ကျန်နေခဲ့ရလေသည် ။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ နားထဲတွင် ဗိုလ်ကြီးဇေယျ၏ စကားသံတို့ က သာ အထပ်ထပ် ပွဲတင် ထပ်နေလျက်ရှိ၏။ "ဆရာကြီးက အသက်ကြီးပြီ စခန်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝင်စီးရမှာ ဆိုတော့ အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ " ဟူသော စကားသံတို့ ပင်။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့် မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိလေသည် ။ သူ တပ်ထဲ ဝင်ကတည်းက ကြမ်းပေ့ ဆိုးပေ့ ဆိုသော ကရင်ပြည်နယ် စစ်ဆင်ရေးဂွင်မှာ ကျင်လည်ခဲ့ရသည် ။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး နောက်တန်းပြန်နားသည့်အချိန်မှ လွဲ၍ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နောက်တန်းမှာ သိပ်နေခဲ့ရသည် မရှိ ခဲ့။

ဘယ်အချိန် စစ်ဆင်ရေးကောက်ထွက်ထွက် သူပါနေကျဖြစ်သည် ။

ထိုအချိန်က ကရင်ပြည်နယ်စစ်ဆင်ရေးဂွင်မှာ ယခုလို မအေးချမ်းသေး။ မိုင်များ နေရာအနှံ့ ရှိသော ဆိုးရွားလှသည့် စစ်ဆင်ရေးဂွင်သာ လျှင် ဖြစ်သည် ။ မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာထလျှင် ကိုယ့် ခြေထောက်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်ပြီး "ဪ ... ငါ့ခြေထောက်လေးနှစ်ဖက် မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်းလို အကောင်းအတိုင်းကျနေသေးပါလား" ဟု တွေး၍ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသော ဘဝသာပင် ဖြစ်သည် ။

ထိုကဲ့သို့ ဆိုးရွားလှသော ဂွင်ကြမ်းကြီးထဲမှာ စစ်သားဘဝကို သွေးနှင့်ချွေးနှင့်တည်ဆောက် ရင်း သူ ရာထူးအဆင့်ဆင့် တိုးခဲ့ရသည် ။

စစ်သားဘဝတစ်လျှောက်လုံးရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ရန်သူကလည်း အမျိုးအစား အရောင်အသွေး စုံလှသည် ။ ကရင်ပြည်နယ်မှာ ဝင်ခဲ့ရချိန် KNU နှင့်သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် စီးချင်းထိုးခဲ့ရဖူး သည် ။ ကချင်ပြည်

နယ်ကို ဝင်တော့လည်း KIA နှင့် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ပွဲအလီလီ နွဲ့ခဲ့ရဖူးသည်။ ။ ယခု ကိုးကန့်ဒေသကိုဝင်တော့လည်း MNDA နှင့်ရင်မြေကတုတ် မဆုတ်မနစ် လုပ်၍ တိုက်ခဲ့ မိုက်ခဲ့ရပြန်သေးသည်။ ။

ဘဝမှာ ဆင်နွဲ့ခဲ့ရသော တိုက်ပွဲတွေ၊ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော သောင်းကျန်းသူတွေ များ ပြားလှသလို အသက်နဲ့ ရင်းခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံတွေသည် လည်း ဒုနဲ့ ဒေးပင်။ ယခုမှ သူ့အသက်အရွယ်ကြောင့် အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ ပါဟု ဆိုလာတော့ ...

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် မခံချင်စိတ်က လှိုက်ခနဲ တက်လာရ သည်။ ။ ငါ့ကို အသက်ကြီးလို့ အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ ပါဟု ပြောသွားကာ ဗိုလ်ကြီးဇေယျဖြစ်ပေမယ့် ဒါ သည် ဗိုလ်ကြီးဇေယျ၏ သဘောထားတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ဒါ တပ်ရင်းမှူးရဲ့ သဘောထားပဲ ဖြစ်ရ မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ။

သူတွေသည့်အတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်။ ။

တပ်ရင်းမှူးက သူတို့ တပ်ကို ယာယီတပ်ရင်းမှူးအနေနှင့် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသည် မှာ သိပ်မကြာသေးပေ။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း စစ်သည် တွေ၏ အကြောင်း ကိစ္စအချင်းအရာမျိုးစုံ၊ ဓလေ့စရိုက်မျိုးစုံကို သိဖို့ ဆိုသည် မှာ သိပ်တော့ မလွယ်ကူလှသည့် ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကနဦးအစ၌ တချို့လူတွေအပေါ်မှာ အမြင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်သုံးသပ်မိတာမျိုး ရှိတတ်သည်။ ။ ဧကန္တ တပ်ရင်းမှူးတစ်ယောက် သူ့အပေါ်အမြင်နဲ့ ပဲ သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ရှိ သည်။ ။

ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

အသက်အရွယ်လေးက ရ လာပြီ ဆိုရင်တော့ သူကိုယ်တိုင် အရင်ကလို သွားရလာရတာ သိပ် မသွက်တော့။ အရပ်သား ရွယ်တူတန်းတူတွေ

နှင့်ယှဉ်လျှင် မသိသာပေမယ့် စစ်သားချင်းယှဉ်ရလျှင် တော့ သူ့အတွက် ဇရာတည်းဟူသော အကြောင်းပြချက်က နောက်ကောက်ကျစေခဲ့သည် ကတော့ အမှန်ပင်။

ထို့ကြောင့်ပင် စစ်ကြောင်းထွက်တိုင်း သူ့မှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက် ရလေ့ရှိသည် ။ ခဲယမ်း ဗုံးသီး စသော အလေးအပင်များကိုလည်း အရင် လို မသယ်နိုင်တော့ပေ။ တောင်ကြောတွေတက်ရ ချောင်းတွေကူးရ သောအခါမျိုးဆို ပိုဆိုးသည် ။ ထိုအခါမျိုးဆို ပွိုင့်မှာ သွားနေသည့်တိုင် အောင် တဖြည်းဖြည်းနှင့်နောက်မှာ ကျန်နေခဲ့ရင်း စစ်ကြောင်းနှင့်အတူ လိုက်လာရလေ့ရှိသည် ။

ထိုသို့ ဖြစ်တိုင်းလည်း တပ်ရင်းမှူး၏ အားမလို အားမရဖြစ်သော အ ကြည့် အားနာသနား သော အကြည့်တွေက သူ့အပေါ်သို့ ကျရောက်လာ စမြဲပင်။ ထို့ကြောင့် ယခုတိုက်ပွဲမှာ ပွိုင့်နေရာကို ထားဖို့ တပ်ရင်းမှူးက သူတို့ တပ်စိတ်ကို သူ့အတွက်နှင့် နောက်ချန်ထားခဲ့လိုက်ဟန်တူသည် ။

အတွေးနှင့်ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း ပြေးပြီး သတိရလိုက်မိသေး၏။

အခြားတော့မဟုတ်။

"အိုမင်းမစွမ်းဆိုတာ အိုရင် မင်း မစွမ်းတော့ဘူးလို့ ပြောတာကွ" ဟု သော စကားပင်။ ဒီ စကားတွေသည် စစ်သားတစ်ယောက် အတွက် တော့ မှားယွင်းသောစကားပင် ဖြစ်သည် ဟု သူယုံ ကြည်မိသည် ။ အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ စွမ်းနိုင်ပါသေးသည် ဟု သက်သေပြရပေလိ မ့်မည်။

အတွေးနှင့် ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို

ပြတ်သားစွာ ချလိုက်မိ လေ၏။

"ချစ်ဝင်းရေ ..."

"ဗျာ ... ဆရာကြီး"

"မင်း လမ်းရှင်းပြီး အပေါ်မှာ တက်နေရာယူထားနှင့်။ ကင်းလည်း သေချာချထား။ ရေခပ် တွေ ကျော်သူ ပြန်ရောက်လာရင် ဆန်နဲ့ အသား ဘူးပေးပြီး အောက်က စစ်ကြောင်းရုံးနားမှာ ထမင်း ဆင်းချက်ခိုင်းလိုက်။ အပေါ်မှာ မချက်ခိုင်းနဲ့ ။ မီးရောင်မြင်ကုန်မယ်။ မင်းတို့ လည်း အပေါ်မှာ ဘာမီးမှ မမွှေးကြနဲ့ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ... စိတ်ချပါ"

"အေး ... အဲဒါဆို ငါ စစ်ကြောင်းရုံး ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်။ ငါ့ခြင်း တောင်း ဒီမှာ ထားခဲ့မယ်။ မင်းတို့ သယ်မသွားနဲ့ ။ ငါပြန်လာမှ ငါ့ဘာသာ သယ်ပြီး တက်လာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် ဒုတပ်စိတ်မှူး ဆရာချစ်ဝင်းကို မှာစရာရှိသည် များ မှာ ကြား ပြီး ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ခြင်းတောင်းကို လမ်းဘောင်စောင်းလေးမှာ ခဏချ၍ နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်လာခဲ့လိုက်သည် ။

သူ ဦးတည်ရာကား တပ်ရင်းမှူးရှိသော စစ်ကြောင်းရုံး အခြေချရာ နေရာသို့ပင် ဖြစ်ပေတော့ သည် ။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက်လာခဲ့ရာ မကြာမီ တပ်ရင်းမှူးရှိ သော စစ်ကြောင်းရုံးနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။ စစ်ကြောင်းရုံးရှိ တပ်ရင်းမှူးရှိရာ ရွက်ဖျင်တဲလေးအတွင်း၌ ဆိုလာမီးရောင်လေးက ခပ်ဖျော့ဖျော့ လင်းချင်းလဲ့ဝေလျက်ရှိ၏။

တဲအတွင်းမှာ တပ်ရင်းမှူး၊ ဒုတပ်ရင်းမှူးနှင့်အရာရှိများ မြေပုံများ၊ tablet များ ချပြီး စစ်ရေး သုံးသပ် စီမံချက် ရေးဆွဲတိုင်ပင်နေကြတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့် မိုးရွာထဲ တစ်နေကုန်ချီတက်လာခဲ့ရသဖြင့် ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသော ခေါင်းက ရေစက်များကို အီကွေ့မင့် ဖားအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော စစ်တဘက်သေးအား ထုတ်၍ သုတ်လိုက် လေသည်။ ။

ထို့နောက် တပ်ရင်းမှူးရှိရာ တဲအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အလေးပြုပြီး ရပ်နေလိုက်၏။

ဆိုလာမီးရောင် ဖြာကျနေသော မြေပုံပေါ်ရုတ်တရက် ကျရောက်လာသော လူရိပ်ကြောင့် တပ်ရင်းမှူးနှင့်အရာရှိများ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဆရာကြီးဝင်းမြင့်အား တွေ့ သွားကြလေတော့သည်။ ။

"ဪ ... ဆရာကြီး ဝင်းမြင့်ပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... တပ်ရင်းမှူး"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့် လာရင်းကိစ္စကို မပြောသေးဘဲ တပ်ရင်းမှူး၏ စကားကိုသာ အလိုက်သင့် ဖြေပြီး ရပ်နေလိုက်၏။

"ဆရာကြီးတို့ တပ်စိတ်ကို ဟိုကြောပေါ်မှာ ကင်းတိုထုတ်ထားတာ မဟုတ်လား။ ဆရာကြီး တို့ နေရာချပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... တပ်ရင်းမှူး။ ကျွန်တော်တို့ ချုံတွေပိတ်နေလို့ ခုတ်ရင်းနဲ့ လမ်းဖောက်ပြီး တက်နေပါတယ်။ ခုချိန်ဆို ရောက်လောက်ပါပြီ။ ဒုစိတ်မှူး ဆရာချစ်ဝင်းကို ကျွန်တော် သေချာနေရာ ချခိုင်းထားပါတယ်။ ကျွန်တော်က တပ်ရင်းမှူးကို သတင်းပို့စရာ တစ်ခုရှိလို့ ခဏပြန်ဆင်းလာတာ ပါ"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်ထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် တပ်ရင်းမှူးမျက်မှောင်ကျူသွား ရသည် ။ ဘေးနားက အရာရှိတွေအား လုံးကလည်း စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားကြရ၏။

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောလေ ဆရာကြီး၊ ဘာတွေများ အခက်အခဲရှိလို့ လဲ ..."

ဆရာကြီးဝင်းမြင့် သက်သာခွဲပြီး ရပ်နေရာမှ သတိကို မတ်နေအောင် ကောက်ဆွဲလိုက်သည် ။

"အခက်အခဲတော့ မရှိပါဘူး ... တပ်ရင်းမှူး။ မနက်ဖြန်တိုက်ရင် ကျွန်တော့်တပ်စိတ်ကို ပွိုင့် တပ်စိတ်အဖြစ် ထားပေးပါ။ ကျွန်တော် ပွိုင့်ကနေ တိုက်ပါရစေ တပ်ရင်းမှူး"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့် စကားက ပြတ်သားရှင်းလင်းလွန်းလှသည် ။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူမှ ထင်မှတ်မထားသော စကားပင် ဖြစ်၏။

တပ်ရင်းမှူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ...

"မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး ... မနက်ဖြန်တိုက်ပွဲမှာ ဆရာကြီးကို ပွိုင့်မတင်တာက ဆရာကြီးကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ... ဆရာကြီးရာ။ ဆရာကြီးက မကြာခင် ဒုအရာခံဗိုလ် ဖြစ်တော့မှာ လေ။ ဆရာကြီးတို့ အဆင့်တိုးတွေ မကြာခင် ထွက်ဖို့ ရှိတယ်လို့ သိထားတယ်။ ဆရာကြီးတို့ အသုတ် တွေ အတော်များများ ပါကြတယ်။ ဆရာကြီးမှာ လည်း ဘာ ပြစ်မှုမှတ်တမ်းမှ မရှိဘူးဆိုတော့ ဒီတစ် ခါ အဆင့်တိုးထွက်ရင် ဆရာကြီးလည်း သေချာပေါက် ပါမှာ ပဲလေ။ ဆရာကြီးသိတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လည်း ဒီ (ယ+ ၄၃) ရက်နေ့ ကုန်တာနဲ့ ယာဉ်တက်ရပ်ကို ရောက်ပြီလေ။ အခုတောင် နှစ်ပတ်လောက် ကုန် လာပြီဆိုတော့ ဘာမှ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဆရာကြီးတို့ က တပ်ထဲမှာ အကြာကြီး အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ စစ်သားဟောင်းကြီးတွေဆိုတော့ နားရမယ့်အချိန်မှာ ဘာ အထိအခိုက် အရှအနာမှ မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နားစေချင်လို့ ပါ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးလည်း အသက်ကြီး ..."

"ကျွန်တော် မအိုသေးပါဘူး ... တပ်ရင်းမှူး"

ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြောလိုက်သော ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ စကားကြောင့် တပ်ရင်းမှူး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။ ဘေးမှာ ထိုင်နေသော ဒုတပ်ရင်းမှူးမှ ...

"မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးကို အိုတယ်လို့ မပြောပါဘူး။ ထာဝစဉ် နုပျိုနေသော တပ်မတော်ပဲလေ ဆရာကြီးရဲ့ ။ အသက်ကြီးတာပဲ ရှိတာပါ။ စစ်သားဘဝမှာ အိုမင်းမစွမ်းဆိုတာ မရှိ ပါဘူး။ တပ်ရင်းမှူးကလည်း ဆရာကြီးကို နားရမယ့် အချိန်ရောက်လာတဲ့ အတွက် ဘာအထိအခိုက် မှ မရှိဘဲ နားစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ပွိုင့်မှာ မထားတာပါ။ ဆရာကြီးအတွက် ပြောတာပါ။"

ဒုတပ်ရင်းမှူးစကားကြောင့် ဆရာကြီးဝင်းမြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ။

"တပ်ရင်းမှူးစေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စကားပြော လောသွား တာကိုလည်း စိတ်မရှိပါနဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပါတယ်။ အသက်ကြီးလာတော့ အရင် တုန်းကလို လိုက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာလည်း ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်သားအိုကြီးတစ်ယောက် ရဲ့ ရင်ထဲမှာ စစ်ဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ သွေးတွေက ဆူပွက်နေဆဲပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီတစ်ခါ ဒုအရာခံဗိုလ် အဆင့်တိုးတွေ ထွက်ရင် ပါမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒုအရာခံဗိုလ်ဖြစ်သွားရင် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်နဲ့ လည်း အလှမ်းဝေးသွားရပြီဆိုတာလည်း နားလည်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ထဲရှိ ရှိ အသက်အရွယ်အရ စစ်မြေပြင်ကို စွန့်ခွာဖို့ အချိန်တန်ပြီဆိုတာကိုလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီတစ်ပွဲတော့ နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့ လွယ်တိုက်လိုက် မိုက်လိုက် ချင်သေးတယ် ... တပ်ရင်းမှူး။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော့် တပ်စိတ်ကို ပွိုင့်ထားပေးပါ တပ်ရင်းမှူး"

မည်သူတွေ မည်ကဲ့သို့ပင် ဖျောင်းဖျပါစေ ... ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ သန္နိဋ္ဌာန်ကား ခိုင်မာ လျက်ပင် ရှိလေတော့သည်။ ။ တပ်ရင်းမှူးကား ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ စကားကြောင့် ပြုံး လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ ဆရာကြီးဝင်းမြင့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ...

"ကြိုက်တယ် ... ဆရာကြီးရာ၊ မြန်မာ့တပ်မတော်မှာ ဆရာကြီးတို့လို လူတွေရှိတာ သိပ် ကောင်းတာပဲဗျ။ ကိုင်း ... လာ ... ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးက ပွိုင့်တပ်စိတ်ဆိုတော့ ဆရာကြီးရဲ့ တပ်စုမှူး ဗိုလ်ကြီးဇေယျနဲ့ အတူ အပေါင်းမှာ စခန်းတိုက်မယ့် စီမံချက်နဲ့ မြေအနေအထားကိုပါ တ

စံခါတည်း ဝင်နားထောင်သွားလိုက်။ ကျွန်တော် ရှင်းပြပေးမယ်"

"ဟုတ် ... တပ်ရင်းမှူး"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ လေသံက လန်းဆန်းတက်ကြွလျက် ရှိ၏။

မျက်နှာမှာ လည်း ငယ်မူငယ်သွေး စစ်ရိပ် စစ်မာန်များ ဖျတ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားလေသည် ။

ထို့နောက် မိုးရွာထဲ သတိဆွဲပြီးရပ်နေရာမှ တပ်ရင်းမှူး မြေပုံရှင်းပြရာ နေရာအနားသို့ ခပ် သွက်သွက် ဝင်ရောက်နေရာယူ လိုက်လေ၏။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် မနက်ဖြန်တွင် စခန်းတိုက်မည့် စီမံချက်နှင့်မြေအနေအထား ကို တပ်ရင်းမှူး ရှင်းပြသည် များအား အရာရှိများ နှင့်အတူ နားထောင်၍ မရှင်းလင်းသည် များကို မေးမြန်းညှိနှိုင်းနေခဲ့ရာ အချိန် အတော်ကြာသွားခဲ့ရလေသည် ။

သူ့တပ်စိတ် အခြေချရာ တောင်ကြောပေါ်သို့ ပြန်လာခဲ့ချိန်၌ မိုးကလည်း တိတ်သွားပြီ ဖြစ် ပြီး ဟိုး အဝေး ကောင်းကင်ယံထက်၌ ကြယ်လေးများ လည်း တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်ပေါ်နေလျက် ရှိလေ၏။

ညကား နက်လှပြီဖြစ်သည် ။

မနက်ဖြန်တွင် လည်း စောစောထ၍ အရုဏ်ဦးတိုက်စစ်အား ဆင်နွှဲရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီး ဝင်းမြင့်တစ်ယောက် ရောက်ရောက်ချင်း တပ်စိတ်အား စီမံချက်ကို သေချာပြန်ရှင်းပြလိုက်သည် ။

ထို့နောက် ညစာဝိုင်းဖွဲ့စားပြီးလျှင်ပြီးချင်း အိပ်ရာခင်းကာ အိပ်ဖို့ ကြိုးစား လိုက်လေတော့ ၏။

ကြိုတင်မမျှော်မှန်းနိုင်သော မနက်ဖြန်အတွက် အားသစ် အင်သစ်

တွေ ဖြည့်ဆည်းထားမှ ရ မည် မဟုတ်ပါလား။

(၃)

မင်းလှသားတို့ ကား နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်၌ ပုဇွန်ဆီရောင် သန်းနေချိန်ကတည်း ညအိပ်အခြေချရာ တောင်ကြောဆီမှ နေ၍ ရန်သူ TNLA သောင်းကျန်းသူတို့ နေရာယူထားသော ကောင်းဘိုရွာအနီး တောင်ကုန်းဆီသို့ စတင်ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

တောင်ကြောမှ ရန်သူ အခြေချရာ တောင်ကုန်းများ အကြားတွင် တောင်ယာလုပ်ရန် သစ်ပင် များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားသဖြင့် မြေပြင်မှာ ပြောင်ရှင်းနေပြီး သတ်ကွင်းပုံစံ ဖြစ်နေလေသည်။ ။ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်ပြီးပြန်တော့လည်း မြင့်မားမတ်စောက်လှသော တောင်ကြောအတက် နှစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရသေးသည်။ ။ တောင်ကြောနှစ်ခုအကြားကား U - ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်နေ၍ စစ် ကြောင်းတစ်ခုလုံးရောက်မှ လက်နက်ကြီးများ ဖြင့် ထောက်ခိုင်းထားပြီး အရဲစွန့်၍ ဇောက်ထိုးဆင်း ကြရသည်။ ။

တစ်ဖန်တစ်ဘက်တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်ပြန်တော့လည်း ဦးထုပ်ကျွတ်ကျလုမတတ် မြင့်မားမတ်စောက်လှသော တောင်တက်လမ်းကို ခဲရာခဲဆစ် တက်ကြရလေသည်။ ။

ပွိုင့် တပ်စုမှူး ဗိုလ်ကြီးဇေယျကား တပ်စုရုံးကို တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာကြီးမောင်အေး နှင့်အတူ ထားခဲ့ပြီး ဆရာကြီး ဝင်းမြင့်တို့ ပွိုင့်တပ် စိတ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ မြေအနေ အထားကို သုံးသပ်ပြီး တပ်စုရုံးမှ ထောက်ထားလိုက်၊ ပွိုင့်တပ်စိတ်က သတ်ကွင်းများကို ကျော်ဖြတ် လိုက်၊ တစ်ဖန် ပွိုင့်တပ်စိတ်က ခြေကုပ်ယူထားပြီး တစ်စုရုံးနှင့်စစ်ကြောင်းအား ဆွဲကပ်စေလိုက်နှင့် စစ်နည်းဗျူဟာမြောက်အဆင့်ဆင့် ချီတက်လာခဲ့ကြရ၏။ ချွေးထွက်များမှ သွေးထွက်နည်းမည်ပင် မဟုတ်ပါလေလား။

စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး စစ်နည်းဗျူဟာမြောက် အဆင့်ဆင့် ချီတက်လာခဲ့ကြရင်းနှင့် ရန်သူ အခြေချရာ ပွိုင့်ကုန်း၏ ရှေ့ကာကင်းကုန်းနှင့်လည်း အနည်းငယ် နီးကပ်လာချေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ရန်သူနှင့်နီးလာသဖြင့် ဆရာကြီး ဝင်းမြင့်တစ်ယောက် ပွိုင့်တပ်စိတ်ကို ရှေ့သို့မတိုးစေဘဲ အကာအကွယ်နှင့်ဖုံးကွယ်မှု အတန်အသင့်ရှိသော သစ်ပင်ငယ်များ အောက်၌ ရပ်တန့် ထောက်ထား ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ် လိုက်လေသည်။ ။

ယမန်နေ့ညနေပိုင်းကတည်းက စတင်၍ ရွာသွန်းခဲ့သော မိုးကလည်း အခဲမကျေသေးစွာဖြင့် တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ ရွာသွန်းလာပြန်လေ၏။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် မိုးတွေ ခြိမ့်သည်းမှောင်မည်းနေသော ကောင်းကင်ကို မော့ ကြည့်ပြီး ပြုံး လိုက်လေသည်။ ။

"ရာသီဥတုကတော့ ကိုယ်ဘက်ပါနေပြီ ... ဗိုလ်ကြီး"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်စကားအား ဗိုလ်ကြီးဇေယျအား ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောက်ခံ လိုက်လေ၏။

"ဟုတ်တယ် ... ဆရာကြီး။ ရာသီဥတုအပိုက် လူအပိုက် ကွက်တိပဲ။
န - နာရီ ရောက်ဖို့ အချိန်ကလည်း မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။
ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူးကို သတင်းပို့ပြီး ခွင့်ပြု ချက်တောင်းလိုက်မယ်။
ခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့ စကပ်မယ်။ ပေါ့တော့ မပေါ့ကြနဲ့ ။ ဒီကောင်တွေမှာ
လည်း အမာခံသတင်းပေးတွေ ရှိတယ်။ သတင်းရပြီး အပိုင်စောင့်နေနိုင်
တယ်။ အားလုံး သတိထား ကြ"

"ဟုတ် ... ဗိုလ်ကြီး"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ တပ်စိတ်ကား ဗိုလ်ကြီးဇေယျ တပ်ရင်းမှူးထံ
သတင်းပို့နေသည် ကို စောင့်ရင်း မိုးရွာထဲတွင် ငြိမ်လျက် ရန်သူအခြေ
အနေကို အကဲခတ်နေကြ၏။ လက်ရှိ ပွဲတွဲတပ်စိတ် ရောက်ရှိရာ နေရာ
သည် ရန်သူပွဲတွဲကုန်း၏ ရှေ့ကာကင်းကြောဖြစ်သည် ။

လက်ရှိနေရာတွင် ရန်သူသည် ကင်းတို၊ ကင်းရှည် ထုတ်ထားနိုင်၏။

အခြေအနေက တစ်ချက်ကလေးမှ ပေါ့လျော့လို့ မရသော အနေအ
ထားပင် ဖြစ်သည် ။ တိုက် စစ်နည်း စနစ်များ ထဲမှ (raid attack) ဟု
ခေါ်သော စီးနင်းတိုက်နည်းနှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝင် ဆောင့်ပြီး ကာ
ကင်းကုန်းကို သိမ်းပိုက်ပြီး ပွဲတွဲကုန်းအား ချဉ်းကပ်ထားမှ ရပေလိမ့်မ
ည် ဖြစ်သည် ။

အချိန်ကား မနက် (၀၄:၅၆) နာရီချိန်သို့ ရောက်ရှိ၍ နေလေပြီ။

နောက်မှ မိမိတို့ ကို ထောက်ထားပေးသော တပ်စုရုံးနေရာ၌
စစ်ကြောင်းအဖွဲ့ရောက်ရှိ လာပြီး တပ်ရင်းအကူပစ် လက်နက်ကြီးများ
ကို ချက်ချင်းဆင်နေကြလေပြီ ဖြစ်သည် ။

တပ်စုရုံးမှာ လည်း မိမိတို့ နှင့် လာ၍ ပူးပေါင်းပြီး

တပ်ဖြန့်ထားလေပြီဖြစ်သည်။ ။ မြေအနေ အထားအရ စုရုံးနှင့်တပ်စိတ် သာ တပ်ဖြန့်နိုင်သော အနေအထားဖြစ်သဖြင့် တပ်ခွဲရုံးနှင့် ကျန်တပ် စု တပ်စိတ်များကား တပ်အဆက်မပြတ်အောင်သာ နောက်မှ ဆက်ထားရ လျက်ရှိ၏။

ကာကင်းကုန်းကို ရပြီးလျှင်တော့ ရန်သူပွိုင့်ကုန်း အခြေနားမှာ တပ် ခွဲတစ်ခွဲစာခန့်တော့ ဖြန့် ထား၍ ရနိုင်ပေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ။

အချိန်ကား န - နာရီဖြစ်သော နံနက် (၀၅:၀၀) နာရီချိန်သို့ ရောက်ရှိ လာပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ဗိုလ်ကြီးဇေယျကား တပ်ရင်းမှူးနှင့် စက်အဆက်အ သွယ်ယူပြီး ခွင့်ပြုချက်ရပြီးလေပြီ ဖြစ်၏။

"အားလုံး ဖြန့်ထွက်မယ်။ ရှေ့မှာ ရန်သူတွေ့တာနဲ့ အမိန့်မစောင့်နဲ့ အသေပစ်။ ပြီးတာနဲ့ ပွိုင့်ကုန်းကြောအစပ်ကို ပြေးကပ်ပြီး နေရာယူ ထားကြ"

ဗိုလ်ကြီးဇေယျ၏ အသံက ပြတ်သည်။ ။ ဆရာကြီး ဝင်းမြင့် ခေါင်းညိ တ်ပြလိုက်ပြီး တပ်စိတ် ကို စထွက်ရန် အချက်ပြလိုက်၏။

မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချ လာပြီဖြစ်သည်။ ။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့် ဦးဆောင်သော ပွိုင့်တပ်စိတ်က ညာ၊ ဗိုလ်ကြီးဇေ ယျဦးစီးသော တပ်စုရုံး က ဘယ်ဖြင့် ရင်ဘောင်တန်းဖြန့်လျက် သေန တ်များကို ထိုးချိန်ပြီး တိတ်တဆိတ် တိုးဝင်လာခဲ့ကြ ၏။

ကာကင်းအလယ်၌ ပစ်ကျင်းအချို့နှင့်အလယ်မှာ တဲတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ။ မိုးကာလေး မိုးပြီး ဝါးကပ်နှင့်ကာထားသော ယာယီတဲ တစ်လုံးပင်။ တဲက အနည်းငယ် ကျယ်ဝန်းပြီး တပ်စိတ် တစ်စိတ်ခန့် တော့ အခြေချ၍ ရနိုင်သည်။ ။

ဆရာကြီး ဝင်းမြင့် တပ်စိတ်အား တဲကို ပတ်ဝိုင်းရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး သေနတ် ထွေလာ ကွင်းထဲ လက်ထည့်ထားလိုက်၏။ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုတွေ့သည် နှင့်အတွဲလိုက် ကုတ်ပစ်မည်ပင်။

မိုးရွာထဲ တိတ်တဆိတ် အငိုက်ဖမ်း ချီတက်လာခဲ့ရင်း တဲဘေးသို့အ ရောက် ...

"ဟင် ..."

တဲအတွင်းမှာ TNLA သောင်းကျန်းသူ (၅)ဦးခန့်ပင်။

တစ်ယောက်က မီးဖိုဘေးမှာ ပြောင်းရှူနေပြီး ကျန်လေးယောက်က တဲတိုင်မှာ ချည်ထား သော ကြိုးပုခက်များ အတွင်းမှာ လဲလျောင်း ဇိမ် ကျလျက် ရှိ၏။ မီးလှုံနေသူမှာ ကင်းသမားဖြစ်ဟန် တူပြီး မိုးရွာသဖြင့် တဲအတွင်း ပြန်နှပ်နေပုံရသည် ။

၎င်းကင်းသမားကား ဆရာကြီးဝင်းမြင့်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း "ဟင် " ခနဲ အာမေဍိတ်သံ ထွက်ပြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည် ။

ပြီးမှ ရုတ်တရက် "ဝုန်း"ခနဲ ထပြီး ပြေးလေတော့သည် ။ သို့သော် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ လွတ် နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

"ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်ထားသော အမ်အေ -၁ ၁ သေနတ်ထံမှ လွင့်ပျံ့ လာသော ၅.၅၆ ကျည် သုံးတောင့်ကား ၎င်း၏ ရင်ဝကို ထွင်းဖောက်သွားပြီး မိုးရွာထဲ ဘုန်းခနဲ ပစ်လဲသွားလေတော့သ ည် ။

"ဟာ ... ဗမာ ဗမာ"

သေနတ်သံကြောင့် ကြိုးပုခက်ထဲက သကောင့်သားလေးကောင်မှာ လန့်နိုးလာကြပြီး ကြိုး ပုခက်ထဲမှ ထ၍ တဲနံရံမှာ ထောင်ထားသော သေနတ်များကို ပြေးဆွဲဖို့ လုပ်ကြ၏။

အချိန်ကား များစွာနောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည် ။

ပွိုင့်တပ်စိတ်ထဲမှ ပလူပျံအောင် ထွက်လာကြသော ကျည်ဆန်များက ၎င်းတို့ အား ဘဝတစ်ပါးသို့ ဗီဇာမဲ့နှင့် ပို့ပေးလိုက်လေတော့၏။

"သေနတ်တွေကောက်ပြီး ပွိုင့်ကုန်းကြောစပ်ကို ကပ်ထား။ ဒီကောင်တွေ ငါတို့ ရောက်တာ သိသွားပြီ။ ပွိုင့်ကုန်းပေါ်ကနေ လက်နက်ကြီးနဲ့ လှမ်းပစ်လိမ့်မယ်။ မြန်မြန်လုပ်ကြ ..."

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် သေနတ်တွေကို ကောက်ပြီး သူ့တပ်စိတ်ကို ဦးဆောင်၍ ရန်သူတောင်ကြောအစပ်သို့ ပြေးကပ် လိုက်လေ၏ ။ တောင်ကြောအစပ်ဘယ်ခြမ်းမှ ဖြန့်တက်လာသော ဗိုလ်ကြီးဇေယျ၏ တပ်စုရုံးလည်း ရောက်နှင့်နေရာယူပြီး ဖြစ်လေသည် ။

ထိတွေ့မှု စတင်ပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်သူကုန်းကို မိမိတို့ စစ်ကြောင်းနေရာမှ နေ၍ တပ်ရင်းအကူ ပစ် လက်နက်ကြီးများ ၊ စိန်ပြောင်းများ နှင့် စတင်ပစ်ခတ်လေတော့သည် ။ ရန်သူပွိုင့်ကုန်းမှ သေနတ် သံများ ဗုံးသံများ လည်း ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။ ရန်သူကား ၎င်းတို့၏ ကာကင်းကုန်း ကျသွားမှန်း သိလိုက်ပုံရသည် ။

ပွိုင့်ကုန်းပေါ်မှ နေ၍ လက်နက်ငယ်များ ၊ တရုတ်စက်လတ်များ နှင့် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ကုတ်လေတော့၏။

"ဟာ ... ခွေးမသားတွေ"

"ဖောက် ..."

"အား ..."

ပွိုင့်တပ်စိတ်မှ တပ်သားမြင့်ဆွေတစ်ယောက် စိတ်မရှည်ဘဲ ခေါင်းထောင်၍ ထပြီးပစ်လေ ရာ ရန်သူကျည်ဆန်တစ်ချက်က နဖူးတည့်တည့်မှ နေ၍ ဖောက်ထွက်သွားလေတော့၏။ "အား" ဟု တစ်ချက်သာ အော်လိုက်နိုင်ပြီး ပက်လက်လန်ကျ အသက်ပါသွားလေတော့သည်။ ။

ဒုစိတ်မှူး ဆရာချစ်ဝင်းကား မြင့်ဆွေ၏ နှာခေါင်းပေါက်ကို အသက်ရှူ၊ မရှူ စမ်းကြည့်ပြီး ဆရာကြီးဝင်းမြင့်ထံသို့ လှည့်၍ ခေါင်းခါပြ လိုက်လေ၏။

"တောက် ... ကွာ၊ ယီးတဲ့ မှ ပဲ။ ဟေ့ကောင်တွေ ... ထမပစ်နဲ့ ။ အကာအကွယ်ကနေ ပစ်ကြ။ သတ္တကို အလွဲသုံးစားမလုပ်ကြနဲ့ ကြားလား"

"ဟုတ် ... ဆရာကြီး"

တိုက်ပွဲကား အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်ရင်း ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာနှင့် အချိန်ကြာမြင့် လာလေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

သေနတ်သံ ဗုံးသံများကလည်း တောင်ကုန်းတစ်ခုလုံး မိုးကြိုးအစင်းစင်းနှင့်ပစ်နေသည့် နှယ်ပင်။

မိမိတို့ စစ်ကြောင်းမှ တပ်ရင်းအကူပစ် လက်နက်ကြီးများ ဖြစ်သော ၈၁ မမ စိန်ပြောင်း၊ အမ်အေ - ၇ စိန်ပြောင်း စသည် တို့ နှင့်ပစ်ခတ်နေသည် မှာ လည်း ရန်သူက မြေခွေးကျင်းများ တူးပြီး နေရာယူထားသဖြင့် ထိရောက်မှု အားနည်းလျက် ရှိသည်။ ။

ရန်သူကုန်းကလည်း မိမိတို့ ထက် အနည်းငယ်မြင့်ပြီး ရန်သူက အပေါ်စီးမှ နေ၍ တရုတ် လက်ပစ်ဗုံးများ နှင့် လှိမ့်ချနေလျက်ရှိသောကြော

င့် မိမိတို့ စစ်သည် များ အကာအကွယ်မှ မထွက်နိုင် ဘဲကို ဖြစ်နေရ၏။

နံနက်ကတည်းက စတင်လာသည့် တိုက်ပွဲသည် မွန်းတည့်ချိန်ရောက်ခါနီးတိုင်အောင် မပြီး ဆုံးနိုင်သေးဘဲ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေလျက်ပင် ရှိကြသေး၏။

နံနက်ခင်း စတင် တိုက်ပွဲဖြစ်ကတည်းက ယခု မွန်းတည့်ခါနီး အချိန်ထိ ရန်သူကုန်းကို ကျား သုံးခါ တက်ထိုးပြီး ဖြစ်သော်လည်း ရန်သူဘက်မှ မြေအနေအထား အရေးသာမှုအပြင် တရုတ်စက် လတ် တစ်လက်ကလည်း ပစ်ကွင်းမြင်ကွင်းများကို စိုးမိုးခြိမ်းခြောက်ထားသဖြင့် အခက်တွေ့နေရ ပြန်သည် ။ ရန်သူကုန်းဆီအထိ မရောက်နိုင်ဘဲ ပြန်ပြီးသာ လန်ကျလာခဲ့ရလေ၏။

မိမိတို့ ဘက်မှ တပ်သားမြင့်ဆွေအပါအဝင် (၃)ယောက်ကျပြီး စစ်သည် အချို့လည်း ဒဏ်ရာ ရထားလျက် ရှိ၏။

"အေပေး ... ဗမာတွေ သတ္တိရှိတက်ခဲ့လေ"

"မင်းမေရိုး ဗမာရမှာ လားကွ ...တပ်ထဲမှာ လူမျိုးပေါင်းစုံ ရှိတယ်ခွေးသားရဲ့ ။ ပြည်ထောင် စု တပ်မတော်ကွ ... မင်းတို့လို ဘိန်းဓားပြ ဘာသာအဖွဲ့ မဟုတ်ဘူး "

မိမိတို့ ဘက်မှ ရဲဘော်အချို့ကား ငယ်ရွယ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သူတွေဖြစ်သဖြင့် ကန့်သတ် ချက်များကြောင့် တိုက်ချင်တိုင်း တိုက်မရသည်ကို တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့်ဖြစ်နေကြ၏။ တစ် ဖက်ရန်သူမှ ဆဲသည်ကို တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ဆဲရင်း ပစ်ခတ်နေကြ၏။

တိုက်ပွဲကား အချိန်ကြာမြင့် လာပြီ ဖြစ်သည် ။

အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် တိုက်ပွဲအတွက် အခြေအနေကောင်းတစ်ရပ်

တော့ ဖန်တီးရန် လိုအပ် နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ဆရာကြီး ဝင်းမြင့် ရန်သူပွိုင့်ကုန်းမှ တရုတ်စက်လတ်ပစ်ခတ်နေသောနေရာကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီး အကာအကွယ်တစ်လျှောက် လှိမ့်ပြီး ဗိုလ်ကြီးဇေယျရှိရာသို့ ကပ်သွားလိုက်၏။

"ဗိုလ်ကြီး ..."

"ပြော ... ဆရာကြီး"

"တိုက်ပွဲက အီနေပြီ။ ဒီကောင်တွေ အပေါ်ကြောကနေ တရုတ်စက်လတ်နဲ့ ထိန်းထားတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တွေ တက်မရဘူးဖြစ်နေတာ။"

"အင်း ... ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး"

"အဲဒီတော့ အဲဒီတရုတ်စက်လတ်ကို ကျွန်တော်တက်ဖြိုမယ် ... ဗိုလ်ကြီးရာ။ ဗိုလ်ကြီးတို့ ဒီကနေ ကာပစ်သာ တောက်လျှောက်ပစ်ထားပေး။"

"ဖြစ်ပါ့မလား ... ဆရာကြီး၊ တပ်ရင်းမှူးကတော့ လေကြောင်းပစ်ကူ တောင်းထားတယ် တဲ့ ။ နာရီဝက်လောက်နေရင်တော့ လေယာဉ်လာပြီး ဗုံးကြဲလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျမှ အားလုံး ကျားထိုး တက်မယ်လေ ဆရာကြီး"

"ဗုံးကြဲလည်း ဒီကောင်တွေက မြေခွေးကျင်းတွေ တူးထားတာဆိုတော့ သိပ်မထိရောက် နိုင်ဘူး ... ဗိုလ်ကြီး။ ဗုံးကြဲတဲ့ အချိန် ကျင်းထဲဝင်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျားတက်ထိုးတာနဲ့ ဒီကောင် တွေ ထပ်မှာပဲ။ အဲဒါဆိုရင် အရင်အခေါက်တွေတုန်းကလို ပြန်ပြီး လန်ကျလာမှာပဲ ဗိုလ်ကြီး။ ဒီ တရုတ်စက်လတ်ကို ဖြိုထားမှ ကိုရမှာ ... ဗိုလ်ကြီး ကျွန်

တော့်ကို ခွင့်ပြုပေးပါ။ ကျွန်တော် တက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ယောင်ပြပြီး ကျားထိုးထားရင်း ကာပစ် ပစ်ပေးထား။ ကျွန်တော် အဲဒီတရုတ် စက်လတ်ရှိတဲ့ ဘန်ကာကို ဖြိုပြီးတာနဲ့ ဗိုလ်ကြီးတို့ တက်သာလုံးကြ"

"တစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားနဲ့ ဆရာကြီး။ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်သွားပါလား"

"ရတယ် ... ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ကာပစ် ဝိုင်းပစ်ပေးထားပါ"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်စကားကြောင့် ဗိုလ်ကြီးဇေယျ ခေတ္တခဏမျှ တွေ့ခဲ နဲ့ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်နှင့် ...

"ဒါဆိုလည်း ခု တက်ဗျာ။ လုပ်တော့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဗိုလ်ကြီး။"

"အဖွဲ့တွေ ဆရာကြီးဝင်းမြင့် တက်မယ်။
အကုန်ယောင်ပြကျားထိုးပြီး ကာပစ် ပစ်ပေးထား ကြ။ ကဲ ... ဆရာကြီး
တက်တော့"

အမိန့်သံအဆုံး၌ တပ်စု တပ်စိတ်အတွင်းမှ "ကျား"ထိုးသံများ နှင့်အတူ သေနတ်သံတွေ ပလူပျံအောင် ထွက်လာကြလေတော့၏။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့် အံ့ကိုတစ်ချက် ကြိတ်ရင်း အကာအကွယ်မှ ထွက်
၍ ရန်သူတရုတ်စက် လတ်ရှိရာ ဘန်ကာသို့
ကျားသစ်ချောင်းသွားနည်းဖြင့် တိတ်တဆိတ် ချီတက်လာခဲ့လိုက်၏။

မိမိတို့ ဘက်မှ ကာပစ်၏ ပစ်အားဖြင့် စိုးမိုးထားသော်လည်း ရန်သူ မှ တစ်ချက်တစ်ချက် ပြန်လည်ပစ်ခတ်နေလျက်ပင် ရှိသေးသည် ။ ကျား ထိုးပြီး တကယ် တက်မလာသဖြင့် ထိထိရောက် ရောက်တော့ ပြန်မပစ်

တော့။ ရန်သူ့ဘက်မှ ပစ်ခတ်လာလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျ လာပြီဖြစ်သည်။ ။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် သတိကြီးစွာထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေပြင်နှင့်ပြားနေအောင် ကပ်ပြီး ရန်သူမမြင်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ချီတက်လာခဲ့ရာ ရန်သူ့ဘန်ကာနားသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့လေတော့၏။

ရန်သူမမြင်အောင် မြေပြင်မှာ ပြားနေအောင် ဝင်ကပ်ထားရင်း အီကွေ့မန့်မှာ ချိတ်ထားသော လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို ဖြုတ်ရန်အတွက် လက်ကို တံတောင်ကွေး၍ ဆန့်ထုတ်လိုက်စဉ်မှာ ပင် ရန်သူ ကျည်ဆန်က ဖောက်ခနဲ လာမှန်၏။

"အား ..."

နာကျင်မှုကြောင့် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိသည် ။ လက်က သွေးစက်တွေက ဖြာခနဲ လွင့်စင်ယိုစီးနေလျက် ရှိ၏။ လက်ဖျံရိုးကို ဖောက်မှန်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ။ နာကျင်မှုကို သည်းခံရင်း လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်၍ စနက်တံကို ဆွဲဖြုတ် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

ရှေ့တူရုမှာ တော့ ရန်သူ့တရုတ်စက်လတ် ဘန်ကာမှ သေနတ်သံ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့်ထွက်လျက် ရှိသည် ။

"ကျား ..."

ရုတ်တရက် အားမာန်သွင်း၍ "ဗုန်း"ခနဲအထ၌ ရန်သူ့တရုတ်စက်လတ်ကျည်က နံကြားကို ဖြတ်မှန်သွားလေတော့သည် ။

"အား ..."

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် နာကျင်မှုကို အမှုမထားနိုင်ဘဲ ရန်သူ့

ဘန်ကာအတွင်း လက် ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို ပစ်သွင်း၍ မိမိတို့ တပ်စိတ်ရှိရာ ပျံ့ကုန်းအခြေကို ကျွမ်းထိုးလိုမ့်ချ လိုက်လေတော့ သည် ။

လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ကွဲသံက "ဇုန်း"ခနဲ ဟီးပြီး ထွက် လာပြီး ရန်သူ့ ဘန်ကာမှာ ပြိုကျသွား လေတော့သည် ။

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် ရန်သူ့ကုန်းနေရာမှ တပ်စိတ်ခြေကု ပ်ယူထားသောနေရာသို့ တစ်ပါတ်ပြီး တစ်ပါတ် လိမ့်လျက် ပြန်ကျလာခဲ့ လေ၏။

နားထဲတွင် ဗိုလ်ကြီးဇေယျ၏ "ထိုး ပစ်တက် တက်"ဟူသောအသံနှင့် အတူရဲဘော်များ ၏ "ကျား"ဟူသော မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံများ သေနတ်သံများကိုလည်း ကြားနေရလေ၏။

ဒုတပ်စိတ်မှူး ဆရာချစ်ဝင်း၏ "ဆရာကြီး ဆရာကြီး" ဟူသော အသံကိုလည်း ကြားနေရ ပြန်သည် ။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး လည်ပြီး လိမ့် ကျလာခဲ့ရာမှ တစ်ခုခုနှင့်ဆောင်လိုက်မိသလို "ဒုတ်" ခနဲ ကြားလိုက်ရပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။

အမြင်အာရုံများ ထဲမှာ ကမ္ဘာမြေကြီးကား အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာ လည်လျက်ရှိနေရင်းမှ အသံပေါင်းစုံတို့ က နားထဲမှာ တိုးလာလိုက် ကျယ်လာလိုက်နှင့်ဖြစ်နေရပြီး အသိစိတ်တို့ သည် လည်း လုံးဝမှောင်အတိ ကျသွားရလေတော့သည် ။

နံ့သာထဲမသွားစကားပြောသံအချို့ကြားနေရသော်လည်း ဆရာကြီးဝင်းမြင့် မျက်စိကို ရုတ်တရက် ဖွင့်မရဘဲ ဖြစ်နေရသည်။ ခေါင်းထဲကလည်း အနည်းငယ် မူးနောက်နေလျက် ရှိသေးသည်။

အားယူပြီး မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိရာ အနားမှာ ထိုင်ပြီး စာရေးနေသော ဆေးတပ်သား ဆရာကျော်မိုးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

"ကျော်မိုး ..."

ဆရာကျော်မိုးကား အနားမှာ ထိုင်စောင့်ရင်း မှတ်စုရေးနေရာမှ ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ အသံ သဲ့သဲ့ကြောင့် သတိဝင် လာပြီး ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

"ဪ ... ဆရာကြီး။ သတိပြန်ရ လာပြီလား။"

"အေး ... ကျွတ်စ်ကျွတ်စ်။ ငါဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။ စခန်းကုန်း ကိုရော ရပြီလား။"

အလောတကြီး မေးခွန်းများကြောင့် ဆရာကျော်မိုးကား ပြုံး၏။

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဆရာကြီးရာ ... ပြောပြမှာ ပါ။ ကျွန်တော် အခုတောင် အဲဒါတွေ ရေးနေ တာ။ ဘာပဲပြောပြော ဒီပွဲကတော့ ဆရာကြီးပွဲပဲ။ ဆရာကြီး တရုတ်စက်လတ် ပစ်နေတဲ့ ဘန်ကာကို လက်ပစ်ဗုံးတက်ပစ်ပြီးတာနဲ့ ဗိုလ်ကြီးဇေယျာတို့ ကျားတက်ထိုးကြတယ်လေ။ ဟိုခွေးသားတွေ ပြေးတာပဲ ...။ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထဲမှာ ဝပ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်တော့ အရှင်မိတယ်။ ကျန်တာ တော့ အသေချည်းပဲ။ လေယာဉ်ကလည်း ရောက် လာပြီး ဒီကောင်တွေ ဆုတ်လမ်းကို လိုက်ပစ်တာ အလောင်းတွေကို ထပ်နေတာပဲ ဆရာကြီးရေ။ ကျွန်တော်ကြားတာတော့

အလောင်းချည်း ၂၀ ကျော် တောင်ရတယ်။ တပ်ရင်းမှူးကတော့ ဆရာကြီးကို ချီးကျူးနေတယ်ဗျ။ ဒီပွဲက ဆရာကြီးကြောင့် ရခဲ့တာတဲ့ "

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ဆရာကြီးဝင်းမြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က နာကျင် ကိုက်ခဲမှုများ ပင် သက်သာသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

"နေဦး ... ငါ ဘယ်နားထိသွားသေးလဲ ကျော်မိုး။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြသေးလဲ။ ပြီးတော့ ငါတို့ အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ"

"အခု ကောင်းဘို့ရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လေ ဆရာကြီး။ ဟိုကောင်တွေ ဆုတ်တဲ့ နောက် ကိုတော့ တပ်မ (၉၉) က အဖွဲ့တွေကို လိုက်ပိတ်ခိုင်းထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ပွဲကထား တာဆိုတော့ ပိတ်နားပေါ့ ဆရာကြီးရာ။ ဆရာကြီးက လက်ဖျံရိုးတစ်ချက် ညာဘက်နံရိုးကြားတစ် ချက် ကျည်ဆန်ဖြတ်မှန်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီး လှိမ့်ချလိုက်တုန်းက ခေါင်းကို တစ်ခုခုနဲ့ ထိခိုက်မိပုံရတယ်။ ခေါင်းလည်း ပေါက်သွားတယ်။ ကျန်တာတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျည်ဆန် မှန်ထားတာကိုလည်း ဆေးဗိုလ်ကြီးတစ်ခါတည်း ခွဲထုတ်ပေးထားပြီးပါပြီ။ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကို လည်း ဆေးထည့်ပြီး ချုပ်ပေးထားပြီးပြီ။ အဲ ... ဆရာကြီး သတိမေ့နေတာတော့ နည်းနည်းကြာနေ ပြီ ဆရာကြီး။ မနေ့နေ့လယ်လောက်ကတည်းကပဲ။ ခု မိုးတောင်လင်းတော့မှာ ဆိုတော့ တစ်ညလောက် သတိလစ်သွားတာပေါ့။ ညက ချစ်ဝင်းနဲ့ ဗိုလ်ကြီးဇေယျာဆရာကြီးကို စောင့်ပေးနေ တာလေ။ ကျွန်တော်က ခု မိုးလင်းပိုင်းစောင့်ပေးနေတာ။ ကဲ ... ဆရာကြီး ခဏ နားလိုက်ဦး။ ကျွန်တော် ဆရာကြီး သတိရ လာပြီဆိုတာ တပ်ရင်းမှူးကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်"

"အေး ... အေး။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကွာ ... ငါ သက်သာပါတယ်"

ဆရာကျော်မိုး ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီ တပ်ရင်းမှူးနှင့် ဆေးဗိုလ်ကြီးပါ ပြန်၍ ပါ လာလေ ၏။ မကြာမီ ဗိုလ်ကြီးဇေယျနှင့်အ ရာရှိအချို့ပါ ရောက်လာကြလေတော့သည် ။

"ဆရာကြီး အခြေအနေ ..."

တပ်ရင်းမှူး၏ အသံက ရွှင်လန်းတက်ကြွပြီး ကရုဏာသံအပြည့်နှင့် ဖြစ်သည် ။

"ဟုတ် ... သက်သာပါတယ် တပ်ရင်းမှူး။ ဒီလိုပဲပေါ့ ... ခတ်ကျွဲမှန် ရင် ဒဏ်ချက်တော့ ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့်စကားကြောင့် တပ်ရင်းမှူးနှင့်အရာရှိများအားလုံး ပြုံးကြကုန်၏။

"ကျွန်တော့်ဆရာကြီးက အသက်သာကြီးတာ မာန်ကတော့အပြည့်ရှိ သေးတယ်ဗျ။ လေးစား တယ်ဗျာ"

ဗိုလ်ကြီးဇေယျ၏ ကြားဝင်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် တပ်ရင်း မှူးက ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်၏။

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒီတိုက်ပွဲမှာ ဆရာကြီး စွမ်းစွမ်းတမံလုပ်ခဲ့ တာကို ကျွန်တော် အထက် ကို သေသေချာချာ တင်ပြထားပါတယ် ဆ ရာကြီး။ ဆရာကြီးရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ချီးမြှင့်မှုရမှာ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ဒီမှာ ဒီနေ့တစ်ရက်အခြေပြုပြီး နောက်ရက် တာမိုး ညဲကို ဆက် ခရီးဆက်ရမယ်။ အဲဒီရောက်မှ ဆရာကြီးကို ရဟတ်ယာဉ် လာကြိုလိမ့်မယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် တို့ မနေ့ကပွဲမှာ (၃)ယောက်ကျ ပြီး (၅)ယောက် ဒဏ်ရာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးအမြတ်ကတော့ အချို့ကြီးပဲ။ သိပ်အားရစရာကောင်းတယ်။ တပ်မမှူးလည်း ကျေနပ်နေ

တယ်။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြု ကြေးနန်းလည်း ဝင်ထားတယ်။ ကဲ ... နောက်ရက် ခရီးဆက်ရဦးမှာ ဆိုတော့ ဆရာကြီးလည်း နား ပါဦး။ ကျွန်တော် နေ့ခင်းမှ ထပ်လာကြည့်ဦးမယ် ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာကြီး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... တပ်ရင်းမှူး"

တပ်ရင်းမှူးနှင့်အရာရှိများကား ဆရာကြီးဝင်းမြင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ရန် ပြင်ကြ၏။

"တပ်ရင်းမှူး ..."

"ပြောလေ ဆရာကြီး"

ဆရာကြီးဝင်းမြင့် လဲလျောင်းနေရာမှ တပ်ရင်းမှူးရှိရာသို့ ကြည့် လိုက်လေသည် ။ အမှန် စင်စစ် တပ်ရင်းမှူးက သူ့ကို ချီးကျူးစကားတွေ လှိုင်နေအောင် ပြောသွားပေမယ့် သူတကယ် လိုလို လားလား ကြားချင်သောစကားတစ်ခွန်းတော့ဖြင့် ကျန်နေခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလေလား။

"ကျွန်တော် မအိုသေးဘူးမဟုတ်လား ... တပ်ရင်းမှူး"

မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော ဆရာကြီးဝင်းမြင့်၏ စကားကြောင့် တပ်ရင်းမှူးအပါအဝင် အရာရှိများအားလုံး ပြုံးလိုက်မိကြလေ၏။

"မအိုသေးပါဘူး ဆရာကြီး ... ဘယ်တော့မှ လည်း အိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထာဝစဉ်နုပျိုနေ သော တပ်မတော်ပဲ မဟုတ်လား"

တပ်ရင်းမှူး၏ စကားက ဆရာကြီးဝင်းမြင့် တကယ်လိုအပ်နေသော အားဆေးပင် ဖြစ်ပေ တော့၏။ အရာရှိများ ထွက်သွားတော့ ဆရာကြီးဝင်းမြင့် ဓမ္မာရုံကြမ်းပြင်မှာ လဲလျောင်းလျက်သား ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော် ငေးမောကြည့်လိုက်မိလေ၏။

အပြင်ဘက်မှာ လေပြည်တို့ ၏ ပွတ်တိုက်ဆော့ကစားမှုကြောင့် စေ
တီပုထိုးများမှ ဆည်း လည်း သံချိုချိုများက နားသောတဖြစ်ဖွယ် တလွ
င်လွင် မြည်သံချိုချိုကို ပေးလျက်ရှိလေသည်။ ။

အရှေ့ဘက် မိုးကောင်ကင်ဆီမှ နံနက်ခင်း၏
အလင်းရောင်ကလည်း မြေကမ္ဘာတစ်ခွင်ကို လှုပ်ရှားသက်ဝင်စေရန်
ရောက်ရှိဖြာကျလာလျက်ရှိချေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ နံနက်ခင်းကာ ဘဝသစ်တို့
ကို အစပျိုးရန် အချက်ပြ လှုပ်နှိုးလျက်ရှိလေပြီဖြစ်သည်။ ။

ထိုနံနက်ခင်းနှင့်အတူ ပေးဆပ်သူတို့ ၏ ဘဝအားမာန်တို့ သည် လ
ည်း ပြန်လည်သစ်လွင် လန်းဆန်းလျက် ရှိနေတော့လေသည် တကား။
